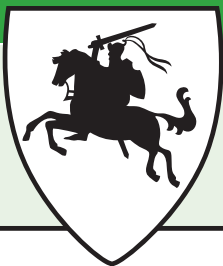

“
SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

Meilė Tėvynei prasideda nuo lopšio

2015 metų Gabrielės Petkevičaitės-Bitės atminimo medalia „Tarnaukite Lietuvai“ nominacija už filantropinę veiklą, ypač jaunųjų kūrėjų skatinimą ir rėmimą, suteikta Jurbarko r. Raudonės pagrindinės mokyklos lietuvių kalbos mokytojai metodininkei, maironiečių būrelio vadovei Elenai ELZBERGIENEI. Su nominante kalbėjomės, kaip skiepyti jaunimui meilę tėvynei, pagarbą gimtajam kraštui, kalbai, kultūrai, istorijai, domėjimąsi literatūra ir kas už tai atsakingas.

R Dalia BYČIENĖ
„Respublikos“ žurnalistė

- Maironiečių veikla Lietuvoje prasidėjo prieš 25 metus. Tiek pat laiko jūsų dėka draugija gyvuoja Raudonės pagrindinėje mokykloje. Ar buvo lengva uždegti mokinius Maironio dvasia? Ką jums pačiai reiškia Maironio asmenybė?

- Tai buvo 1989-1990 metai. Gyvenome įkvėpę gaivaus laisvės oro - ir mokytojams, ir mokiniams viskas buvo nauja, netikėta. Kadangi Maironis man - tėviškė, tėvai, mano Mokytojai, tai savaime rado vietą mano ir mano mokinių širdyse. Augau prie Maironio apdainuotos Dubysos, šalia poeto tėviškės, „prie Žemgalos medžių trijų“. Nuo pat vaikystės girdėjau Maironio vardą, dainuojamas dainas. Tėvai gerbė mokslą ir knygą, grįždami iš miesto dovanų parveždavo knygą. Vėliau likimas lėmė sutikti nuostabių Mokytojų, meilę Lietuvai, pagarbą kalbai įdėjusių į širdį kaip savaime suprantamą dalyką - pirmiausia savo pavyzdžiu. 1967 m. Raseinių 1-ojoje vidurinėje mokykloje auklėtojas Titas Globys mums tik papasakojo, kad būdamas moksleivis stovėjo garbės sargyboje prie Maironio karsto, o mums tai buvo be jokių aiškinimų labai svarbu. Todėl po pamokų su auklėtoju važiojome į Pasandravį ir atkasinėjome Maironio gimtosios trobos pamatus. Vieną ketvirtadienį nuvažiuojame, nuo pagrindinio kelio numiname takelį per arimus, o kitą ketvirtadienį takelis suartas. Auklėtojas trumpai paaiškino, ką nors primindavo. Iki šiol prisimenu jo sakinį: „Apsiaukite guminius batų, kad nesušlaptumėte kojų. Kada nors su bateliais gražiu takeliu nueisite.“ Kai dabar einu ažuolais apsodintu taku, visada pagalvoju, kad tikrosios gyvenimo, patriotizmo pamokos vyksta tyliai, kasdieniškai. Iš savo mokytojų mokausi iki šiol. Ir sovietmečio šaltyje Raseinių 1-oji mokykla augino mus Maironio dvasia. Taigi maironiečiai buvo lyg lauktas, širdyje nešiotas reiškinys. Kai Panevėžio mokytojai Eugenijus Urbonas ir Birutė Guberienė pakvietė eiti Maironio keliu, labai nudžiugome. O jeigu idėja tiki mokytojai, ja patiki ir mokiniai.

- Draugijos veikla neapibrėžiama tik Maironio gyvenimo

Elenos Elzbergienės asmeninio albumo nuotr.

ir kūrybos studijomis. Jūsų tikslas turbūt yra kur kas platesnis? Kokia yra tos veiklos esmė?

- Geriausiai mūsų veiklą nusakoma Maironio žodžiais: „Paimsme arkla, knygą, lyrą ir eisim Lietuvos keliu.“ Maironiečių veiklos esmė - gimtojo krašto istorijos ir dabarties pažinimas, valstybės švenčių ir svarbių datų, rašytojų, ypač Maironio, kūrybos ir gyvenimo paminėjimas. Lietuvos maironiečiai du kart per metus, per Jurgines ir Baltų vienybės dieną, suvažiuoja į sambūrius vis kitoje Lietuvos vietoje. Per 25 metus pabūta beveik visuose Lietuvos miestuose ir miesteliuose, atrasta nuostabausio grožio kampelių, bendrauta su tautos iškiliomis asmenybėmis - Tėvu Stanislovu, poetu Marcelijumi Martinaičiu, profesore Vanda Zaborškaite ir kt. Kita veiklos sritis - kūryba. Ne visi, sukūrę keletą eilėraščių ar net vieną jų, bus poetai, bet jeigu atrado Maironį, manau, nenumos ranka: „Ai, eilėraščiai...“

- Esate viena iš vertingos knygos apie Raudonės miestelio ir pilies istoriją, krašto papročius, gyventojus autorė. Rašant knygą jums padėjo ir jūsų auklėtiniai maironiečiai. Ši patirtis turbūt nepraeina be pėdsakų? Ko jūsų auklėtiniai, be senolių pasakojimų ir dainų, dar išmoko?

- Trys Raudonės, Kauno, Panevėžio ir Raseinių maironiečių vasaros Raudonėje iki šiol prisime-

namos visų raudoniškių. Maironiečiai tada tapo ne tik mokyklos, bet ir visos seniūnijos būreliu. Vaikai su vadovėmis aplankė visus Raudonės seniūnijos kaimus ir vienkiumius. Pirmiausia reikėjo žmonėms išsikalbėti, o paskui pasakodavo, pasakodavo... Vaikai mokėsi suprasti, išklausti. Kartais ir nustebdavo, kiek žino ir gali papasakoti jų močiutė, senelis, kaimynai... „Keisti tie Jūsų vaikai - mūsų, senių, klausosi...“ - dėkodavo susitikę. Šiandien tie vaikai augina savo vaikus pasklidę po Lietuvą ir pasaulį, tapę mokytojais, architektais, inžinieriais, prisimena Raudonę, prisimena maironiečius. Ačiū Dievui, spėjome daug išgirsti ir užrašyti. Kai dabar vartome knygą, pamatome, kad daugiau kaip pusė tų žmonių jau nebėra. Tada blyksteli mintis, kaip būtų įdomu užrašyti po kaimus vaikščiojusių vaikų atsiminimus. O jų būta ir linksmų, ir juokingų, ir liūdnų, kai aplanky-

gus, bet, sutikime, tie daigai ne visada prigyja? Ką reikėtų daryti, kad jie klestėtų visą gyvenimą, būtų skiepijami vaikams, iš jų - vaikaičiams? O gal patriotizmas įgyja naujų pavidalų, jeigu teigiama, kad Lietuvoje patriotų mažėja?

- Pirmiausia vaikui reikia pavyzdžio. Ne įvairios programos, projektai ar prevencijos, ne draudimai augina Žmogų, o nemeluoti šeimos, mokytojų, valdžios vyrų ir moterų pavyzdžiai. Valstybei, tautai, žmogui pirmiausia reikia pagarbos. Visos gėrio sėklos sėjamos šeimoje, mokyklos misija daigelius padėti tėvams auginti. Mano manymu, Tėvynės meilė prasideda nuo meilės Motinai, Tėvui, Seneliams, Giminei... Savo kiemui ar gatvei, kaimui ar miestui... Lietuvai ir jos Žmogui... Pašalpos maitina tik pilvą... Gal ne tik tam skirkime lėšų, bet kad galėtume vaikams parodyti Lietuvą. Kalbu apie ekskursijas, kurioms pašalpų nėra. Ar mylės vaikas Kernavę, Pasandravį, jų net nematęs? Kiek pinigų skiriama prevencinėms programoms... O kur rezultatai? Pasakysiu paprastai ir kasdieniškai - išvažiavęs į spektaklį ar ekskursiją vaikas nerūkys, negers... Liūdna, tačiau daug mano mokinių nebuvę teatre... Džiaugiamės, kad Jurbarko valdžia remia maironiečių keliones - į sambūrius vykstame nemokamai. Taigi duokime vaikams, o paskui laukime atsako. Kad užaugintum Žmogų patriotą, neužtenka vien pašalpų ir nemokamo maitinimo mokykloje...

- Ne paslaptis, dažnas į užsienį išvažiavęs jaunas lietuvis savo vaikų mokyti gimtosios kalbos, jos papročių nesivargina. Ar neišaugs užsienyje gimę lietuviukai be gimtinės jausmo: senelių, tėvų tėviškės meilės jie nebus išmokę, o šalies, kurioje gimė ir kurios kalba šneka, meilės neturės, nes jų tėvams ta šalis nieko nereiškia?

- Tai vėl lemia tėvų noras ir pavyzdys. Pastebėjau, kad gimtąją kalbą pamiršti linkę mažesni išsilavinimą turintys emigrantai. Dažnai mėgina teisintis: „O ką man davė Lietuva?“ Liūdina, kai mama lietuvaitė išdidžiai pareiškia, kad jos dukra lietuviškai nemoka, nes tėvas ne lietuvis. Prisiimkime už tai atsakomybę, ko nepadarėme ar ką darėme ne taip... Visi - aukščiausios valdžios institucijos, Mokykla, Tėvai...

► Kad užaugintum Žmogų patriotą, neužtenka vien pašalpų ir nemokamo maitinimo mokykloje...

ta paskutinė Milkūniškės kaimo gyventoja... Džiaugiuosi, kad kartu su kolegėmis galėjome pasiūlyti vaikams paprastų patriotizmo ir žmogiškumo pamokų.

- Mokykla vaikų širdyse sodina patriotizmą, dorovės dai-

nebereikia dėl to, kad jie vos gimę prilimpa prie kompiuterių mygtukų? Gal čia slypi gilesnės šaknys?

- Gal ir kompiuteriai, telefonai... Bet pirmiausia nepagarba gimtajai kalbai. Menka „puskalbė“, kai užtenka kelių žodžių, prabyla solidūs politikai, valdininkai. Ką jau kalbėti apie kai kuriuos laidų vedėjus - jiems, matyt, nereikalingas joks išsilavinimas. Tokius pavyzdžius mes naudojame pratyboms - taisome klaidas. Pasigendame gimtosios kalbos mokymo sistemos. Reforma veja reformą, keičiamos programos, o esmės neužgriebiame... Tik taikykime, pritaikykime, individualizuokime, kad tik vaikui būtų lengva ir linksma... Ir užauga laukdami, kad tik būtų lengva ir linksma. Ar galime teigti, kad be klaidų rašyti mokėsi tik žaisdamas? Ne. Reikia darbo. Nesvarbu, kokius metodus taikys mokytojas, vaikas turi mokytis. Tai jo pareiga, nes, be teisių, kurias puikiai visi žino, yra ir pareigos... Liūdna ne tik dėl rašybos. Skursta mūsų kalba - nyksta gražūs žodžiai, posakiai, frazeologizmai. Keleri metai, kai užsirašau žodžius, kurių prasmės vaikai nežino: versmė, vilnis, vėpūtiniai, dulkсна... Kaimo vaikas nepažįsta medžių, javų, ajerų, purienų, duonelę pjauna... Taigi kažkas su mumis darosi. Gal programas ne taip keičiame, gal ne to mokome? Mums tėvai, močiutės parodė pasaulį, mokė pažinti paukščius, žoleles... O kas išmokys šiandien? Iš knygų mokomasi gražios kalbos. O kiek knyga vertinama? Rašo knygas visi, kas tik nori. Tai man priemen greitąjį maistą - paskaitei ir nieko nereikia galvoti. Paprasta kaip suvalgyti kebabą. Nyku, bet tam kartui sotu, nors ir greit išalksi, o perskaitęs tokią knygą greit pamirši. Taip mokomės kalbėti ir rašyti primityviai. O kompiuteris - puiki darbo priemonė, kol netampa visažinis ir visagalis.

- Šiuo metu abiturientai gali patys spręsti, kokį laikyti baigiamąjį lietuvių kalbos egzaminą - valstybinį ar mokyklinį. Mokyklinį egzaminą dažniausiai renkasi tie, kurie nesirengia stoti į valstybės finansuojamas vietas universitetuose arba ruošiasi mokytis užsienyje. Ar mūsų gimtoji kalba tokia neperkandama, kad ją dar mokyklos suole reikėtų skirstyti į lygius, kaip Japonijoje, daugiau ir mažiau išprususiems? Ar tuo ji nesumenkinama?

- Egzaminių reformos, pakeitimai, patobulinimai. Vos ne kasmet. Rašėme rašinius, interpretavome, rašome rašinius, samprotaujame... Vis bandomė. Mano manymu, baigdamas vidurinę mokyklą mokinytis turi bent minimaliai išmanyti literatūrą, mokėti taisyklingą kalbą, be klaidų parašyti rašinį (sukurti tekstą). Valstybinis egzaminas - kaip mokėsi, tokį įvertinimą gausi. Taigi manau, kad turėtų skirtis ne egzaminas, o vertinimo normos. Gal ir lygiai išliktų.

Kunigas S.Gimžauskas - lietuvybės puoselėtojas

Beveik prieš 170 metų, 1845 m. spalio 13 d., buv. Švenčionių aps. Linkmenų parapijos Kirdeikių kaime (dab. Utenos r.), ant gražaus Pakaso ežero kranto gimė Silvestras Gimžauskas. Jo tėvai buvo pasiturintys valstiečiai Liudvikas ir Lucija Marijona (Vaitkevičiūtė) Gimžauskai. Be šio pirmagimio, jie užaugino dar tris sūnus ir tris dukteris.

Nuo mažens Silvestrą supo vaizdinga girių, pelkių, ežerų kaimynystė, apie praeitį bylojo netoliese stūkšantis Linkmenų piliakalnis. Sulaukęs septynerių metų, Silvestras ėmė lankyti parapiinę mokyklą Linkmenyse, joje prasimokęs penkerius metus, 1857 m. įstojo į Švenčionių miesto mokyklą (progimnaziją). Po trejų metų perėjo į Daugpilio realinę gimnaziją ir gerai baigė visą jos kursą.

1862 m. S.Gimžauskas įstojo į Vilniaus kunigų seminariją. Prasidėjus sukilimui, Vilnių teko palikti ir darbuotis Švenčionių vaistinėje provizoriaus padėjėju. Nutarė tobulintis šioje srityje, Peterburge išlaikė atitinkamus egzaminus, bet 1875 m., susitikęs su ankstesnių studijų draugu, tada jau atsikuriančios Vilniaus kunigų seminarijos rektoriumi Motiejumi Harasimavičiumi, jo buvo įkalbėtas toliau siekti kunigystės. S.Gimžauskas įstojo į antrą seminarijos kursą ir tais pačiais metais buvo iššventintas kunigu.

Studijas tęsė Peterburgo dvasinėje akademijoje, bet dėl ligos iš jos išstojo. Tačiau akademijoje susidraugavo su Lietuvos atgimimo žadintojais Petru Kriaučiūnu (1850-1916) ir Kazimieru Jauniūnu (1848-1908) ir jų paskatintas įsitraukė į lietuvių nacionalinio atgimimo judėjimą. Vikaravo Žaludke, Ščiutino aps. (dab. Baltarusija), Žiežmariuose, Vidiškėse. Buvo Kietaviškių ir Valkininkų klebonas bei Merkinės dekanas. 1891 m. pakeltas į garbės kanauninkus.

Visur pasižymėjo kaip itin aktyvus lietuvybės puoselėtojas ir blai-vybės apaštalas. Antai 1886 m. Kietaviškėse, kur iki tol bažnyčioje skambėjo tik lenkų kalba, klebonas S.Gimžauskas šventadieniais pats ėmė eiti kryžiaus kelius ir balsiai

► Kunigo Silvestro Gimžausko portretas Linkmenų bažnyčioje

lietuviškai kalbėti maldas. O kai stacijas eina patsai kunigas, tai kartu su juo ir parapijiečiai. Jau po metų parapija smarkiai sulietuvėjo.

Valkininkų parapijoje S.Gimžauskas steigė slaptąsias daraktorių mokyklas, padėjo knygnešiams. Ši parapija irgi greitai sulietuvėjo. Visa tai nepaprastai išgąsdino lenkomanus. Prasidėjo įvairios intrigos, skundai, prie kurių prisidėjo ir paties S.Gimžausko brolis Vladas, už degtinę įdavęs žandarams brolių už tai, kad šis platino ir pats rašė lietuviškas knygas. Tuo pasinaudojo ir Valkininkų rusintojai - popai, kurių skundai pasiekė Vilniaus generalgubernatorių. S.Gimžauskas vėl tapo eiliniu vikaru Giedraičiuose, o pašlijus sveikatai - Bagaslaviškyje altaristu.

1897 m. vasarą S.Gimžauskas išvyko į Varšuvą gydytis akmenligės, kur tų pačių metų rudenį mirė. Kapas nežinomas. Tačiau yra keletas vietų, kurios primena apie šią iškilią asmenybę. Bagaslaviškio bažnyčios šventoriuje stovi akmeninis paminklas su užrašu „Kunigui Silvestrui Gimžaucui, Lietuvos mylėtoju“. Valkininkų

bažnyčios šventoriuje 1997 m. rugsėjo 28 d. buvo pastatytas kenotafas su mediniu kryžiumi. Kietaviškėse, kur klebonavo S.Gimžauskas, prie mokyklos stovi jam skirtas stogastulpis.

S.Gimžausko gimtasis namas - liaudies architektūros paminklas - buvo pervežtas į Rumšiškės. Namo

► S.Gimžauskas - vienas iš tų negausių XIX a. antrosios pusės lietuvių inteligentų pasišventėlių, kurių pastangomis atgimė lenkinama ir rusinama tauta

vietoje Kirdeikiuose 1988 m. pasodintas ažuoliukas ir pastatytas S.Karanausko koplytstulpis. Dar 1936 m. kunigo gimtajame kaime pastatyta ir jo vardu pavadinta parapijos salė. Jos statybai lėšas rinko dar kan. Juozas Tumas-Vaižgantas (1869-1933) ir Kirdeikių klebonas kun. J.Breiva, kurio rūpesčiu statyba buvo baigta. Rašytojo kūrybinis palikimas išleistas 1996 m. pasirodžiusioje knygoje „Lietuvos bičiulis“.

Dar iki studijų Peterburge ėmęs domėtis slaptąja lietuviška spauda, 1870 m. Leipcige Vargomačio slapyvardžiu S.Gimžauskas išleido satyrinių eilėraščių rinkinį „Linkmenė“, kuriame aštriai pliekė girtavimą, tamsumą. Vėliau išleido patriotinių romantinių ir didaktinių humoristinių eilėraščių bei publicistinių knygelių: „Ant Naujų metų Lietuvai dovanėlė“, „Lietuvos bičiulis“, „Metinė dovanėlė antra“, „Jokaunos dainos“, „Trys tėvyniškos dainos“, „1885 metų priešaušris“. Aišku, rašė ir slapojoje lietuviškoje periodikoje: „Aušroje“, „Apžvalgoje“, „Ūkininke“ ir kitur. Rinko tautosaką, etnografinę ir tarmių medžiagą. 1875 m. išleido knygėlę „Žodžiai iš gyvos kalbos linkmeniškių“. K.Jauniaus padedamas, išspausdino keletą mokslinių kalbotyros straipsnių. Kovodamas su lietuvių lenkinimu, S.Gimžauskas rašė:

*Kaipgi keistas Nemenčinas,
Kad kalbos gimtosios ginas.*

Tikriausiai buvo skaitęs Konstantino Tiškevičiaus (1906-1868) lenkų kalba parašytą knygą „Neris ir jos krantai“ (1871), kurioje autorius rašė, kad ekspedicijos Nerimi metu XIX a. 3-iojo dešimtmečio pabaigoje niekaip nepavyko susikalbėti su Nemenčinės gyventojais - niekas joje nemokėjo lenkiškai. O paskui kelias dešimtis metų „gerai“ padirbėjo kunigai lenkintojai...

Nors S.Gimžauskas nekenė carizmo okupacinės politikos vykdytojų, tačiau žavėjosi rusų kultūros laimėjimais. Sekdamas įžymiojo rusų rašytojo grafo Levo Tolstojaus (1828-1910) praktinės ir teorinės pedagoginės veiklos pavyzdžiu, Endrė Mainionio Lietuvos slapyvardžiu 1888 m. Tilžėje išleido elementorių „Pradžiomokslis Lietuviszko spaudraszo ir rankraszo su pridedimu skaitmanio“ (2-sis leid. 1892), kurio

viena dalis buvo skirta aritmetikai (skaitamaniui) mokytis.

Elementoriuje S.Gimžauskas pirmasis Lietuvoje suformulavo aritmetikos mokymo tikslus: „Tuos keturius veiklus iszmokens, galesi tada lengvai sumesti wisokiu skaitlius, piningu, jawu, metus atrasti, kada kas gymies, kada kokia trioba statyta ir židas prie pirkimo arba pardavimo tawens nebeapgaus.“ Paskutinė frazė - joks ne antisemitizmas, o konstatavimas fakto, kad tuo metu prekyba ir amatais vertėsi beveik vien tik žydai. Tą liudija ir vienas uždavinys (užmatas): „Stikloris pas Jaraszuno ideja stikhus del 12 langų; 4 langai tureja po 6 stikhų; 3 langai po 8 stikhų; likuse po 12 stiklu - kiek židas ideja stiklu isz wiso.“ Taigi stikloriaus ir žydo sąvokos neskiriamos, jos - sinonimai.

Uždavinyno išleidimo vieta ir data - kontrafaktinės, nurodyta, kad jis išleistas iki spaudos draudimo pradžios Varšuvoje, 1862 m. Tai padėjo apgauti ne tik caro tarnus, apsigavo ir žymus Lietuvos matematikos istorijos tyrinėtojas prof. Zigmąs Žemaitis (1884-1969), laikęs S.Gimžauską pirmuoju spausdinto lietuviško matematikos vadovėlio autoriumi.

S.Gimžauskas - vienas iš tų negausių XIX a. antrosios pusės lietuvių inteligentų pasišventėlių, kurie, negailėdami sveikatos, siekė įsigyti išsilavinimą, kuris daugiausia buvo platus, enciklopedinis, leidęs sėkmingai darbuotis bent keliose srityse. Jų pastangomis atgimė lenkinama ir rusinama tauta, buvo padėti tvirti Nepriklausomybės pamatai - ant jų jau kitų šviesuolių ir atgimusios tautos darbo bei kovos dėka išaugo gražus Nepriklausomybės rūmas. Sovietiniais metais S.Gimžauskas buvo, ko gero, ir specialiai užmirštas, beveik niekur neminimas, išskyrus kuklius straipsnelius poroje Lietuvos sovietinių enciklopedijų su neigiama pabaiga: „Gimžausko kūryboje šalia romantinių patriotinių temų pasireiškė klerikaliniai ir šovininistiniai motyvai“ (Mažoji lietuviškoji tarybinė enciklopedija, t.2, p.560).

Prof. habil. dr. Algirdas AŽUBALIS
Generolo Jono Žemaičio
Lietuvos karo akademija

IŠ ŠIRDIES Į ŠIRDĮ

2015.05.30, 15:00

GYVOS MUZIKOS FESTIVALIS ŠALČININKŲ MIESTO PARKE
MIĘDZYNARODOWY FESTIWAL ŻYWEJ MUZYKI PARK MIEJSKI W SOLECZNIKACH
МЕЖДУНАРОДНЫЙ ФЕСТИВАЛЬ ЖИВОЙ МУЗЫКИ В ПАРКЕ ГОРОДА ШАЛЬЧИНИНКАЙ

DALYVAUJA:

ŽILVINAS ALIŠAUSKAS
ARTŪRAS DUBAKA
MICHAİL CELKOVİK IR GRUPĖ „LOMBARD“ [BALTARUSIJA]
ALEKSANDRAS MAKEJEVAS
GEDIMINAS STORPIRŠTIS
DENIS PATRICK MCLAUGHLIN [Š.AIRIJA]
ŠARŪNAS MAČIULIS IR „POLIARIZUOTI STIKLAI“ GYVAI
ADAM ANDRYSZCZYK [LENKIJA]
GRUPĖ „ARBATA“ GYVAI
LIUBA NAZARENKO
KATRINA KOSIAK
AUGUSTAS LAPINSKAS
GRUPĖ „LAISVĖS SKRYDIS“
ŠIRVINTŲ L. STUOKOS-GUCEVIČIAUS GIMNAZIJOS
DAINUOJAMOSIOS POEZIJOS ANSAMBLIS

Organizatorius:
BARDAI LT

Globėjas:
Šalčininkų raj. savivaldybės meras
Zdzisław Palevič

Generalinis rėmėjas:
Mercedes-Benz

Informaciniai partneriai:
15 min.lt, LRT, RSPUBLIKA, veidas, 7 DIENOS

Spaustuvė:
VSRG

Rėmėjas:
MAGNUM

Partneriai:
Šalčininkų raj. savivaldybė, Šalčininkų raj. savivaldybės kultūros, švietimo ir sporto skyriaus, Šalčininkų raj. savivaldybės sporto klubas, Šalčininkų raj. savivaldybės kultūros, švietimo ir sporto skyriaus, Šalčininkų raj. savivaldybės sporto klubas